

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 października 2016 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. przeciwko I. M. o zapłatę Sąd Rejonowy w Skierniewicach w pkt. 1 zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.437,04 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- **od kwoty 258,30 zł od dnia 2 maja 2016 roku do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 2.050,20 zł od dnia 4 maja 2016 roku do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 128,54 zł od dnia 13 maja 2016 roku do dnia zapłaty;**

w pkt. 2 oddalił powództwo w pozostałej części; w pkt. 3 zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 127,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana zaskarżając go w części zasądzonej kwotę 2.437,04 zł wraz z odsetkami, to jest w zakresie pkt. 1 wyroku.

Skarżąca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez ustalenie wysokości zasądzonego świadczenia na podstawie faktur wystawionych przez powódkę niezawierających żadnych podpisów. Ponadto skarżąca wskazała, że powódka nie przedstawiła dowodów określających wysokość poniesionych kosztów usunięcia uszkodzeń naczepy określonych w karcie kontroli stanu technicznego, a jedyna faktura refakturowana z dnia 11 maja 2016 roku, nr (...) na kwotę 128,54 zł, dotyczy naprawy przewodu hydraulicznego w innej naczepie, o nr rej. (...).

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów sądowych według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powódki wniosł o oddalenie apelacji w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się w całości uzasadniona.

W treści uzasadnienia apelacji pozwana sformułowała trzy zarzuty: nierozpoznanie istoty sprawy, błędów w ustaleniach faktycznych oraz wadliwej oceny realizacji ciężaru dowodowego przez strony procesu.

Zarzuty nierozpoznanie istoty sprawy oraz błędów w ustaleniach faktycznych są chybione.

Nierozpoznanie istoty sprawy to niezbadanie merytorycznej podstawy dochodzonego roszczenia, nierozpoznanie merytoryczne zgłoszonych w sprawie roszczeń lub zaniechanie przez sąd pierwszej instancji zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo całkowite pominięcie merytorycznych zarzutów pozwanego. Sąd Rejonowy rozważył wszystkie istotne okoliczności sprawy, rozstrzygnął o zarzutach merytorycznych pozwanej. Tym samym powyższe nie mogło prowadzić do zmiany albo uchylecia zaskarżonego wyroku.

Chybiony okazał się także zarzut błędów w ustaleniach faktycznych. Sąd pierwszej instancji ustalając stan faktyczny rozważył wszechstronnie materiał dowodowy. Wszystkie ustalenia Sądu Rejonowego odpowiadają treści tego materiału dowodowego i Sąd Okręgowy przyjmuje ustalenia te za własne.

Jednakże Sąd Rejonowy dokonał niewłaściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznając za udowodnioną wysokość należnego powódce świadczenia z tytułu zwrotu kosztów naprawy wynajętej naczepy.

Na podstawie uzasadnienia sformułowanych przez skarżącą zarzutów należy stwierdzić, iż zarzuciła ona sądowi pierwszej instancji naruszenie przepisu art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powódka sprostowała ciężarowi udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia przedstawiając wystawione przez siebie faktury. Ten zarzut okazał się trafny. W ocenie Sądu Okręgowego niezasadnie sąd pierwszej instancji uznał, iż w zakresie kosztów naprawy przedmiotowej naczepy powódka wykazała wysokość świadczenia należnego do zwrotu od pozwanej.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że z zawartej pomiędzy stronami niniejszego postępowania umowy najmu naczepy wynikał obowiązek pokrycia przez najemcę, to jest pozwaną, kosztów naprawy uszkodzeń naczepy stwierdzonych w karcie kontroli stanu technicznego po zakończeniu stosunku najmu. Dalej słusznie sąd pierwszej instancji stwierdził, iż powódka wykazała usterki naczepy w dniu jej zdania. Pozwana kwestionując zakres uszkodzeń stwierdzony w karcie kontroli stanu technicznego naczepy oraz opinii niezależnego rzeczoznawcy nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów, które uzasadniałyby jej twierdzenia. Samo zaprzeczenie przez pozwaną twierdzeniom powódki w świetle przedstawionych przez nią dowodów nie jest wystarczające do zmiany ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji.

Jednakże sąd pierwszej instancji błędnie zinterpretował zasady rządzące ciężarem dowodu wynikające z art. 6 k.c., którego odpowiednikiem w prawie procesowym jest art. 232 k.p.c. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Z kolei art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Cytowane przepisy są ze sobą skorelowane.

Zagadnienie ciężaru dowodu jest ściśle związane z zasadą kontradyktoryjności i inicjatywą w postępowaniu dowodowym. Zestawienie dwóch analizowanych przepisów tworzy pewien schemat, według którego powinno być prowadzone postępowanie dowodowe. To strony procesu odpowiedzialne są za realizację obowiązku dowodowego, a sąd za przestrzeganie zasad rozkładu ciężaru dowodu.

W przedmiotowej sprawie sąd pierwszej instancji błędnie uznał, że powódka sprostowała ciężarowi dowodu w zakresie wysokości poniesionych przez nią kosztów naprawy naczepy. Podobnie jak w zakresie pozostałych roszczeń powódki, oddalonych przez Sąd Rejonowy, dla określenia wysokości kosztów naprawy naczepy zostały przedstawione wyłącznie faktury VAT wystawione przez powódkę (faktura VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2016 roku k. 11 – 12; faktura VAT nr (...) z dnia 29 kwietnia 2016 roku k. 13). W okolicznościach niniejszej sprawy oraz uwzględniając charakter roszczenia powódki wynikającego ze zobowiązania umownego, te faktury VAT nie pozwalały na ustalenie wysokości poniesionych kosztów naprawy. Powódka nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów, które potwierdzałyby wysokość poniesionych przez nią kosztów w związku z naprawą przedmiotowej naczepy. Wystawienie faktury jako czynność mająca charakter formalny, prowadząca do rachunkowego obciążenia kosztami naprawy naczepy dotychczasowego najemcy, nie jest wystarczająca do udowodnienia wysokości poniesionych kosztów naprawy.

Jedynie w zakresie kwoty 128,54 zł powódka przedstawiła kopię faktury VAT nr (...) z dnia 25 kwietnia 2016 roku (k. 15) dokumentującą wysokość kosztów poniesionych przez wynajmującego, to jest powódkę. Jednakże wskazana faktura dotyczy naczepy o nr. rej. (...). Twierdzenia powódki jak i zaoferowany przez nią materiał dowodowy dotyczyły zaś uszkodzeń naczepy o nr. rej. (...), nr. parkowy (...) (opinia nr (...) z dnia 21 kwietnia 2016 roku k. 16 – 17). Tym samym powódka nie udowodniła w niniejszym postępowaniu zakresu uszkodzeń naczepy o nr. rej. (...), co ewentualnie uzasadniałoby zwrot kosztów jej naprawy przez pozwaną wynikających ze wskazanej faktury VAT na podstawie postanowień przedmiotowej umowy najmu.

Zważywszy na powyższe powódka nie sprostowała wynikającemu z art. 6 k.c. ciężarowi udowodnienia wysokości kosztów naprawy naczepy w zakresie kwot 2.050,20 zł, 128,54 zł oraz 258,30 zł. W konsekwencji zmieniając zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy oddalił powództwo w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 386 §1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok jak w sentencji orzeczenia.

Rozstrzygając o kosztach postępowania przed sądem pierwszej instancji Sąd Okręgowy oparł się na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wynikającej z art. 98 §1 k.p.c. Powódka jako przegrywająca proces winna zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty. Z uwagi na fakt, iż pozwana nie poniosła jakichkolwiek kosztów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy oparł się na wskazanych powyżej przepisach. Powódka jako przegrywająca proces winna zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty, to jest kwotę 122,00 zł, stanowiącą uiszczoną opłatę sądową od apelacji.

/-/ Jolanta Jachowicz /-/ Mariola Szczepańska /-/ Jacek Kęckiewicz